

Ὅπως ἐκτελεσθῇ ἡ πρώτη κίνησις ἀνάγκη πᾶσα, διὰ τὴν ταχύτητα, ἥς ἀνευ σώζεται τὸ παιδίον, τὸ σκανδάλιον τῆς μητρὸς νὰ ᾔῃαι ἀδοχῆς ἢ ἀνοικτὸν ὀπισθεν ἢ πεπατημένον. — Ἀλλὰ τοιαῦτα σκανδάλια, σκέπτομαι, μόνκι τῆς μεσημβρίας αἱ γυναῖκες, καὶ ἰδίως αἱ Ἑλληνίδες, φοροῦσιν.

Ὅπως αἱ Ἑλληνίδες μητέρες μεταχειρίζονται τὸ κίνημα τοῦτο τὸ περιπλοκώτερον καὶ δυσεκτελεστότερον, ἐν ᾧ τὸ διὰ τῆς χειρὸς ῥάπισμα ἤθελεν ἀρκαῖ καὶ ταχύτερον τιμωρεῖ τὸν παραζῖαν, ἀνάγκη πᾶσα νὰ πηρέλαβον αὐτὸ ἐκ παρυδούσιος εἴτε προφορικῆς εἴτε ἐμπράκτου παρὰ τῶν ἰδίων μητέρων, παθουσῶν ἢ μαθουσῶν τὰ αὐτά, καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς, μέχρι τῆς θυγατρὸς τῆς πρώτης μητρὸς, ἥτις ἐπένοησε τὴν παράδοξον ταύτην τιμωρίαν θυμωθεῖσα ἴτως ὑπὲρ τὸ δέον καὶ μὴ κρίνασα ἀρκούν τὸ διὰ τῆς ἀδούρας αὐτῆς χαιρὸς μαλακὸν ῥάπισμα τοῦ ἀπαλοῦ παιδίου. — Ἀλλ' ἡ ἀπὸ μητρὸς εἰς θυγατέρα παράδοσις πράξεως οἰκογενειακῆς Ἑλληνίδων εἶναι βεβηλώς, σκέπτομαι, παράδοσις καὶ οἰκογενειακὴ καὶ ἑλληνική.

Ἄρα, τὸ κίνημα, ὅπερ οὐ μόνον περιττολογία ἀλλὰ καὶ ἀκριτομυθία ἤθελεν εἶναι νὰ περιγράψω ἐκ νέου, εἶναι... ἑλληνικὸν, ἐκ παράδοσεως. — Τοιοῦτον ἐξάγω τὸ ἀκταμάχητον συμπέρασμα τοῦ λαμπροῦ συλλογισμοῦ ἢν ἀνέγνωσκας· ὅπερ βεβηλώς οὐδέποτε ἤθελον τολμήσει νὰ φέρω εἰς φῶς, οὐδόλως δελεαζόμενος ὑπὸ τοῦ χιλιαδράχμου βραβείου τοῦ βυδοκνακείου διαγωνίσματος, ἂν μὴ, ἀναγινώσκων τὸν χαριέστατον συγγραφεὰ τῶν ἀθηνάτων νεκρικῶν διαλόγων, ἐνετύγχανον ταῖς ἐξῆς θεαίαις ὁμιλίαις:

α'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΑΦΡ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ κοινὸν σε; ὅπως κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἰσάνκει μὲν σε τὸ ζεῦχος ἀφορῶσαν εἰς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον ἄτε κονηγέτην ὄντα, ἐνίστη δὲ καὶ καταδύνειν παρ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὺν οὐδὲν, ἔς μοι τούτων αἵτιες.

ΑΦΡ. Ἐὰν ἐκεῖνος ὕβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτὴν τὴν μητέρα οἷα δεδρακεν, ἔρτι μὲν εἰς τὴν Ἰδὴν κατὰγων Ἀρχίσου θυγατρὸς τοῦ Ἰλίου, ἔρτι δὲ εἰς τὸν Λιδάανον ἐπὶ τὸ Ἀσούριον ἐκεῖνο βασιλεῖον, ὃ καὶ τῇ Φαρσαφάτῃ ἐπέραστον ποιήσας ἐξ ἡμισείας ἀπέλατό με τὸν ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τέτρα καὶ τὴν φαρύτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἡ δὲ καὶ πλὴγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σαναδάλῳ· ὃ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τὸ παραυτίκα διδύως καὶ ἱκετεύων μετ' ὀλίγον ἐπελάησται ἀπάντων. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γάρ οὕτως τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποδαλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθύδῃ τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπὲρρέοντα, ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη ἐπιπρέπῃ τῷ προσώπῳ περικειμένη, ὃ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λαλυ-

μένος ἀναπνέῃ τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐκεῖνο ἄσθμα. Τότε τείνον ἄγῃ ἀφορητὴ κατιούσα ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηλὺς ὡς ἂν μὴ ἀναγεγρόμενος ἐκταραχθεῖν, — εἰσθα· τί οὖν ἂν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα; πλὴν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

ἐξ οὗ παύεται πᾶς τις περὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν νέων ἑλληνικῶν ἡθῶν πρὸς τὰ ἀρχαῖα, καὶ ὅτι πρώτη διδάσκαλος μήτηρ ὑπῆρξεν ἡ Ἀφροδίτη.

β'.

ΔΙΟΣ, ΔΕΚΛΗΠΗΟΥ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιε καὶ Ἡράκλειε, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀρετὴ γὰρ ταῦτα καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

ΗΡΑΚ. Ἀλλὰ θέλεις, ὦ Ζεῦ, ταυτοῖ τὸν φαρμακία προκατακλίνεσθαι μοι;

ΑΣΚ. Νὴ Δία· καὶ ἀμείνων γὰρ εἶμι.

ΗΡΑΚ. Κατὰ τί, ὦ ἐμδρόντητε; ἡ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν ἂ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐτοῖς ἀθανασίας μεταίληθας;

ΑΣΚ. Ἐπιέλησται γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλειε, ἐν τῇ Οἴτῃ καταπλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίσεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑΚ. Θύκου· ἴσα καὶ ὁμοῖα βεβίωται ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν οἷός εἰμι, τοσούτα δὲ πεπώνηκα ἐκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος καὶ ἀνθρώπους ὕβριστάς τιμωρούμενος· σὺ δὲ βιζοτόμος εἶ καὶ ἀγούρης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις, χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνθρώπους δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκλήματα ἰσάμην, ὅτε πρόην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τὸ σῶμα καὶ τοῦ χιτῶνος καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός· ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἰδοῦλευσα ὥσπερ σὺ οὔτε ἔβαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ πορφυρίδα ἐνδεδοκῶς· καὶ ἐπαύμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σπινδάλῳ, ἀλλὰ οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑΚ. Εἰ μὴ παύσῃ λαίβορῶμενός μοι πῦρ καὶ μάλα εἴση ὡς οὐ πολὺ σε ἐνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀρέμενός σε βίψω ἐπὶ κεφαλῇ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὥστε μηδὲ τὸν Παιῶνα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἡ ἀμφοτέρους ἀποπέμφεται ὑμᾶς τοῦ συμποσίου. Καίτοι εὐγνώμων, ὦ Ἡράκλειε, προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιὸν ἄτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται μὲν ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατέστη παλίμπαις ὑπὸ τοῦ πολλοῦ πρὸς τὴν Ὀμφάλην ἐρωτος, ἐπιβεβαιοῦται δὲ ὅτι ἡ ἰδέα ἦν μετὰ τοσούτας ὠδίνας ἐγέννησεν ἡ κεφαλὴ μου δὲν εἶναι παρὰ πολὺ παράδοξος καὶ ἐσφαλμένη.

Σ.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΛΛΑΤΙΟΥ ΕΚΔΕΔΟΜΕΝΑ ΞΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλ. 433.)

Nº 8. Catena Sanctorum Patrum in Ieremiam prophetam; expositio item S. Ioannis Chrysostomi in eundem prophetam, nec non Homiliæ VIII Origenis, et Maximi Confessoris questio in eundem prophetam. — Omnia ex

Græco conversa primus Gr. et Latine edidit eum Ghislerii in Jeremiam commentariis. — Lugduni 1633 in folio.

Ἑλληνιστὶ γεγραμμένοι ἀνέκδοτοι διατριβαί, λατινιστὶ μεθερμηνευθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου, συμπερίλαβόντος ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ταύτη καὶ τὰ ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου σχόλια τοῦ Γυσλέρου.

Nº 9. Apes Urbanæ, sive de viris illustribus qui ab anno MDCXXX per totum MDCXXXII Romæ adfuerunt, ac typis aliquid evulgarunt. — Romæ 1633 in 8º et Hamburgi 1711 in 8º.

Ὁ δημοσιεύσας τὴν ἐν Ἀμβούργῳ ἐκδοσιν Ἰωάννης Ἀλβέρτος Φαβρίκιος, ὁ αἰνιδίμος συντάκτης τῆς ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης, ἥς ἄνευ οὐδεμίας βιβλίων συλλογῇ πλήρης ἐστίν, ἐτύπωσε σὺν αὐτῇ καὶ τὸ «Musæum historicum et physicum» τοῦ Ἰωάννου Ἰμπεριάου, προτάξας εἰσαγωγὴν σπουδαίαν λίαν. — Τὸ περὶ τῶν βίων καὶ συγγραμμάτων τῶν ἀπὸ τοῦ 1630^{ου} μέχρι τοῦ 1632^{ου} ἔτους ἐν Ῥώμῃ ἀκμασάντων λογίων ὀνομαστῶν ἀνδρῶν πραγματευόμενον πόνημα τοῦτο, τὸ τὸν τίτλον αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ Κυανοῦ Θυρεοῦ τῶν οἰκοσῆμων τοῦ τότε ἀρχιερατεύοντος Οὐρβανοῦ Η' (Ματθαίου Βερβερίνου) κεχαραγμένων τριῶν χρυσῶν μελισσῶν λαβὼν, εὖρηται καὶ ἐν τῷ τοῦ Δαυρεντίου Κράσσου τῷ ἐπιγραφομένῳ «Elogi d'uomini letterati» (Venezia 1666 in 4º). — Εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην σελίδα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιογραφικοῦ ἢ μᾶλλον βιβλιογραφικοῦ πονήματος τοῦ Ἀλλατίου ἀπαντᾷται ὥδῃ τὴν δε τὴν ἐπιγραφὴν φέρουσα:

«Οὐρβανοῦ τοῦ ὀγδόου εἰδος παραινετικὸν εἰς ἀρετὴν,

«Λέοντι τῷ Ἀλλατίῳ.

«Ἐξελληνισθὲν πρὸς τὸ Θ' εἶδος τῶν Νεμεονικῶν τοῦ Πινδάρου καὶ ἀρχομένη οὕτω:

«Νῦν δὲ ἔχετε μέτρον ἥδης

«Οὐδὲς ἐπέστη κατάντης

«Διμύλοις κέρδεσ' ἄπιστος

«Καὶ δολιπῖσι τρίβοις

«Κτλ. Κτλ. Κτλ.

Nº 10. De Psellis et eorum scriptis diatriba, ad Nobilissimum et Erudissimum virum Jacobum Gafarellum, D. Aegidii Priorem. Romæ 1634 in 8º.

Καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ τόμῳ τῆς τοῦ Φαβρίκιου ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης ἐκδίδεται τὸ περὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἀκμασάντων καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Ψελλῶς ἰσχυρότων συγγραφέων πραγματευόμενον δοκίμιον τοῦτο.

Nº 11. De erroribus magnorum virorum in Dicendo, dissertatio rhetorica ad Joannem Franciscum Sligelandum. Romæ 1635 in 8º.

Μέμφεται τὸν Βλάκον δ' Ἀνιήλ Γεωρ. Μορχόφιος εἰς τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα «Polyhistor, sive de notitia auctorum et rerum commentarii» (Lubec. 1688 in 4º). καὶ «De Patavinitate Liviana liber, ubi de urbarnitate et peregrinitate; sermonis Latine universe agitur» (Kilonii 1685 in 8º), ὡς σφετερισθέντα πολλὰς τῶν παρατηρήσεων καὶ σημειώσεων Κλαυδίου δὲ Βερδιέρου, τοῦ οὐχὶ ἐπὶ πολλῇ κριτικῇ ἀξίᾳ, κατὰ τὴν τῶν σοφῶν γνώμην, διαπρέποντι.

Nº 12 Eridanus, Græco elegiaco carmine ad Cardinalem Antonium Barberinum Latine redditus à Bartholomeo Tortoletto. Romæ 1635 in 4º.

Ἐν μέτρῳ ἐλεγειακῷ ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ γεγραμμένον ποιημάτιον.

Nº 13. Procli Diadochi paraphrasis in Claudii Ptolamæi Tetrabiblon, de Siderum affectionibus. Græce et Latine.

Amstelodami (Lugdun-Batav) 1635 in 8º.

Ὁ Ἀλλάτιος μεθερμήνευσε λατινιστὶ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς καὶ ἕτερα ἐτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων συγγράμματα, ἅπερ ὅμως ὡς οὐχὶ ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλων σοφῶν ἀνδρῶν μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐκδοθέντα οὐ μνημονεύομεν ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ, συντομίας χάριν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗ ΕΘΝ. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. Ἐξεδόθη ὑπὸ τῶν μοναχῶν τῆς ἐν τῇ μεσημβρ. Ἰταλίᾳ μονῆς τῆς ἐπικαλουμένης τοῦ Monte-Cassino, κατὰ χειρόγραφα κείμενα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, μετὰ προλεγομένων καὶ σχολίων ἡ Divina Comedia τοῦ Dante. Ταύτης δὲ τῆς σπανίας καὶ ὀνομαστῆς ἐκδόσεως ἀντίτυπον ἔφερεν ἐσχάτως ἐξ Ἰταλίας καὶ κατέθετο εἰς τὴν ἡμετέραν ἐθν. βιβλιοθήκην ὁ τέως μὲν ἀρχιμανδρίτης καὶ ἐφημέριος τῆς ἐν Νεαπόλει ὁρθοδ. ἐκκλησίας, πρὸ μικροῦ δὲ προχειρισθεὶς ἐπαξίως ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου σεβασμιώτατος Ν. Κατραμῆς. Ὁ δὲ καθηγ. Κ. Φίλιππος Ἰωάννου ἔγραψε πρὸς τοὺς μοναχοὺς εὐχαριστήριον διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ βιβλίου.

Ὡς ἐξάγομεν δὲ ἐκ τῶν ὀλίγων ὅσα ὁ ἡμέτερος Κ. Σ. Ζαμπέλιος ἔγραψεν ἐν τοῖς Ἰταλοελληνικοῖς περὶ τῆς μονῆς τοῦ Monte-Cassino (σελ. 16) πολλὰ πολύτιμα χειρόγραφα, ἑλληνικά τε καὶ ἰταλικά, εἰς τὴν τειθησαυρισμένα ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ.